

A JÁRVÁNY, MINT LEHETŐSÉG

László Ervin üzenete¹

Egy világjárvány egyben lehetőség is egy globális változásra - egy gyors és hatékony változásra egy jobb világért.

Akkor is, ha vannak, akik depresszióba esnek és nem látják a fényt az alagút végén, tudatosítanunk kell, hogy az általunk megtapasztalt járvány ideiglenes. Ugyanakkor történelemmé válik, pontosan úgy, ahogyan a korábbi járványok is. A változások, amiket hoz, tartósak lehetnek, csupán még azt nem tudjuk, hogy milyen arányban lesznek apozitív, és a negatív következmények. Most végre lehetőségünk van arra, hogy a pozitív hatásokat erősítsük és hosszútávon fenntartsuk.

Egy „elágazás” kellős közepén állunk. A tudósok a komplex dinamikus rendszerek evolúciós pályájának hirtelen kettéágazását nevezik így. Jelenleg egy évek óta vitatott és előrejelzett globális rendszerváltozást élünk meg. Jó pár dolgot megtanultunk már a rendszerek ehhez hasonló változásairól. Ha a változás egyirányú, az visszafordíthatatlan. Ha azonban az iránya nincs előre meghatározva - benne van a választás lehetősége. Elágazás esetén megválaszthatjuk, merre menjünk. Ez azt jelenti, hogy most lehetőségünk nyílt tudatosan és szándékosan formálni a sorsunkat. Ez lehet egy fényes jövő ígérete; egy új korszak, az értelem és virágzás korszaka. Az pedig, hogy ez így lesz-e, rajtunk, és csakis rajtunk áll.

Az elágazások válságot generálnak, és mint tudjuk, a válság egyszerre jelent veszélyt és lehetőséget. Mindkét esetben a változás kapuja tárul ki. A kihívás pedig ebben az, hogy azt az utat válasszuk, amely egy észszerű és virágzó világhoz vezet. Ez egy valós, de vissza nem térő alkalom. Ha nem ragadjuk meg, akkor kollektív végzetünk kilátásaival kell szembenéznünk, hiszen ugyanazt a helyzetet már sosem fogjuk tudni visszaállítani, mint ami a vírus előtt volt. Ha a járványindukálta szétesés során nem változunk meg, azzal sérülékennyé tesszük magunkat a következő válsággal szemben is, amely ugyanannyira globális lesz, ám nem feltétlenül ilyen ideiglenes. Az általunk létrehozott fenntarthatatlan folyamatok végzetes fordulópontot érhetnek el. Vagy fejlődünk ezen a bolygón, vagy elpusztulunk. Ez egy elméleti szinten megtanult lecke. Most viszont a gyakorlatban szembesülünk vele.

Furcsa és látszólag paradox módon a járvány egy álruhába bújt áldás. Általa vettük észre, hogy egyetlen globális család vagyunk: egy olyan rendszer, amelyben mindenki függ a másiktól, és vagy együtt fejlődünk, vagy együtt épülünk le. Ha nem használjuk ki a jelen lehetőséget a változásra, nem csupán egy, hanem egy egész sereg válságnak tesszük ki magunkat. És melyik válság lesz a következő? Milliók halnak éhen és szegénység tombol - a járvány és az erőszak pedig további milliőkat ragad magával? Vagy a szárazság miatt válnak a termékeny és zöldellő vidékek kopár pusztákká? A tengerszint emelkedése miatt a víz elárasztja majd a bolygó lakott területeinek egyharmadát? Erőtéljes

---

¹A Budapest Klub alapítója és elnöke, az Új Paradigma Kutatás László Intézetének alapítója és igazgatója, valamint a *Reconnecting to the Source* (St. Martin's Press, New York, 2020) c. mű szerzője.

viharok pusztítják el emberek millióinak otthonait? Vagy a helyi konfliktusok terjednek tovább, és válnak először regionális háborúkká, majd globális harcokká?

Az eddig megszokott üzletmenetekhez, a közelmúlt normáihoz és gyakorlataihoz, valamint értékeihez és feltételezéseihez már nem lehet visszatérni - az egyenlő lenne az öngyilkossággal. Egy másik út is nyitva áll előttünk, és rá is léphetünk: a régi világ most destabilizálódott, az életünket eddig meghatározó társadalmi, gazdasági és kulturális rendszerek alapjaikban rendültek meg. A jelen átalakulás egy fundamentális változás előfutára, legyen az konstruktív vagy destruktív.

Ennek van egy tanulsága, amit magunkévá kell tennünk. Nem azáltal kell a konstruktív változás útjára lépünk, hogy félünk az ellenkezőjétől. Franklin D. Roosevelttel 1933-as beiktatási beszédéből idézett szavaival élve: „az egyetlen dolog, amitől félnünk kell, az maga a félelem”. Ez azt jelenti, hogy alapos okkal remélhetünk, ha bizalommal és bátorsággal tesszük azt; ha hiszünk abban, hogy képesek vagyunk reményeinket beváltani.

Mi is ez, és mi az, amit tennünk kell? Világos, hogy konstruktívan kell gondolkodnunk - mernünk kell remélni, és mernünk kell tenni reményeink megvalósulásáért. Úgy kell cselekednünk, mintha a bolygón lévő élet hálójának részei lennénk. Mert azok vagyunk, akkor is, ha többségünk nem veszi ezt észre, és nem eszerint cselekszik. Ártunk a bolygónak és ártunk saját magunknak. Figyelmen kívül hagyjuk az élet egységét. Másként kell tehát gondolkodnunk. Nem „a mi embereink, a mi nemzetünk az első” - még csak nem is az emberiség az első. Az élet szférája az első, mivel az a Földön létezik és fejlődik. Ha ez a szféra ép és egészséges, mi is épek és egészségesek leszünk. Akkor virágunk, és nem egyik válságból zuhanunk a másikba.

Testünk akkor egészséges, amikor teljes, és az emberiség teste is akkor egészséges, amikor teljes. Ha magáévá teszi mindazokat az értékeket, amelyeken ezeken a bolygón osztozunk. Tudjuk ezt, és mindig is tudtuk. Ám a modern világban elnyomtuk ezt a tudást, hogy a pénzen és a hatalmon keresztül azonnali kielégülést találjunk.

Minden rendelkezésünkre álló dolgot felhasználtunk, hogy elérjük céljainkat. Gigantikus lehetőségeket fejlesztettünk ki az energetika és az információtechnológia formájában. Ezeket a technológiákat felelőtlenül használtuk, tekintet nélkül a következményekre. Ennek eredményeképpen azok rövidtávú igényeinket elégítik ki, de hosszú távú szükségleteink szempontjából indifferensek.

Most a technológiák alakítják a világot. Ez veszélyes állapot, amely járulékos károk egész sorához vezethet. Akár olyan majdnem élő organizmusok létrehozásához, mint pl. a rosszindulatú vírusok. Biztosítanunk kell, hogy technológiáink biztonságosak legyenek, és tényleges szükségleteinket szolgálják. Ez egy egészséges egyensúly elérését jelenti, amely lehetővé teszi, hogy a Földön az élet harmóniában virágozzon. Ez egy monumentális feladat, végrehajtásában nem csak hatóságaink és intézményeink szűk racionalitására kell számítanunk. Az igazi iránymutatást nem felülről és kívülről kell várnunk, a legalsó szintektől kell elkezdenünk, belső indítatásból.

Ez az az iránymutatás, amely abból származik, hogyan gondolkodunk arról, hogy kik vagyunk, hogyan viszonyulunk egymáshoz és a természethez. Az élet hálójának részesei vagyunk, függetlenül attól, hogy milyen erők és lendületek formálják azt. Az élet a Földön nem egy dzsungel, ahol csak a legerősebbek élnek túl, hanem egy közös harmonizáció rendszere, amelyet az empátia, a valahová tartozás és feltétlen szeretet érzése irányít. Ma ezt nem csak a vallási próféták és spirituális mesterek mondják nekünk; ezt mondják a két lábbal a földön járó kvantumfizikusok, kvantumbiológusok és transzperszonális pszichológusok is.

Társas lények vagyunk, és ezt magatartásunkkal fejezhetjük ki. Harmóniában élni másokkal és a természettel egészségesebbé, boldogabbá tesz, és nagyobb lesz a jutalma is, mintha énközpontú céljaink és rövidtávú kielégüléseink után futnánk.

Életünk és sorsunk szempontjából új, más eredmények a mérvadók. Ez pedig annak mértéke, hogy mennyire tartjuk kézben életünk irányítását és sorsunk orientációját. Mi lehetünk a változás, amelyet látni szeretnénk a világban. Egy globális szétválás során mi alakítjuk sorsunkat. Ezt észre kell vennünk, és ennek megfelelően kell cselekednünk. Egészségünk, jólétünk, az egész túlélésünk függ ettől.

Megköszönhetjük a járványnak, hogy megnyitotta számunkra a globális átalakulás lehetőségét. Most egy jobb világot hozhatunk létre, egy olyan világot, amely beteljesíti az emberi szellemiség erejét és potenciálját. Amikor a járvány alábbhagy és történelemmé válik, egy jobb világ létrehozása lesz az alapvető feladatunk. Soha nem volt ennél izgalmasabb és fontosabb feladatunk a történelemben.

2020 április